

ABSTRACT

INVESTIGATING TEACHER – STUDENT INTERACTIONS FOCUSING ON FORM: A SOCIOCULTURAL PERSPECTIVE

Mark Hershey

Payap University, Chiang Mai, July 2007

Thesis Advisor: Dr. Graeme Y. Ritchie

The aim of this research was to investigate the role and influence of sociocultural factors, with a focus on form, in teacher-student interactions. In this study the students were two Thai, 19 year old university sophomores majoring in English and the teacher was a native speaker of English from the U.S. The sociocultural factors under investigation had two layers. The first layer defined sociocultural factors broadly as the devices humans have used as mediating tools to learn languages. These mediating tools include the kinds of help tutors, teachers, or peers offer to learners. The second layer involves other more specific sociocultural issues such as ‘support for face’, how role relationships contribute to learning outcomes, and other affective factors. The study’s purpose was to explore these multifarious sociocultural issues and explore their influence on learner growth in noticing and correcting ill-formed verb structures. Specifically, the study sought to answer four interrelated questions pertaining to this aim: 1) to find the number of changes the learners made in correcting their ill-formed verb structures, having participated in dialogue with the teacher,

2) to find the degree that learners were able to improve in “self-regulation” (or autonomy) in correcting their verb errors 3), to find the degree that this self-regulation was maintained after a month long break from participating in teacher – student interactions, and 4) to explore all the plausible reasons for why progress in self-regulation was attained or not attained.

The results of the investigation showed that both learners made some progress in noticing and correcting ill-formed verb structures, having participated in collaborative dialogue. Both learners also made progress in self-regulation and both showed some improvement in percentage of errors they corrected on their final performance, even though it took place a month after their last performance. However, one learner’s progress was greater than the other learner’s progress in these three areas. The second learner’s progress was marginal. Additionally, the study found that a number of sociocultural influences were at work to explain the learners’s progress overall as well as to explain why the learners sometimes stumbled or struggled in specific episodes of interaction between the learners and the tutor. Finally, a number of sociocultural influences were found that offered plausible reasons for why the learners made the amount of progress that they did, and why one learner made more progress than the other.

บทคัดย่อ

การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนมุ่งเน้นด้านรูปแบบ:
มุมมองด้านสังคมและวัฒนธรรม

Mark Hershey

มหาวิทยาลัยพายัพ เชียงใหม่
อาจารย์ที่ปรึกษา: Dr. Graeme Ritchie

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทและผลกระทบของปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมโดยมุ่งเน้นด้านรูปแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ในการศึกษาครั้งนี้ศึกษารูปแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนสัญชาติไทยจำนวน 2 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยวิชาเอกภาษาอังกฤษ และ ผู้สอนสัญชาติอเมริกันที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ระดับคือ ระดับปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมอย่างกว้าง ในส่วนของเครื่องมือที่ใช้เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ภาษา เครื่องมือนี้รวมถึงความช่วยเหลือจากครูหรือกลุ่มเพื่อนต่อผู้เรียน ระดับที่สองคือปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่เจาะจง เช่น “support for face” ความสัมพันธ์ของบทบาทต่อผลการเรียน และ ปัจจัยทางด้านอารมณ์ การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อที่จะ สํารวจปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการพัฒนาการแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียนที่สามารถสังเกตได้และมีการตรวจสอบได้จากโครงสร้างที่เห็น ได้ชัดเจน วัตถุประสงค์เฉพาะในการศึกษานี้คือ 1) เพื่อหาการเปลี่ยนแปลงของผู้เรียนที่เกิดขึ้นเพื่อแก้ไข โครงสร้างของกิริยาที่อยู่ในรูปแบบของบทสนทนากับผู้สอน 2) เพื่อศึกษาการพัฒนาการแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียนในการแก้ไขความผิดพลาดของการใช้กิริยา

3) เพื่อศึกษาการคงไว้ของการแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียนหลังจากการหยุดเรียนในระยะเวลา 1 เดือน และ 4) เพื่อค้นหาปัจจัยที่สามารถอธิบายการแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียน

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนทั้งสองคนมีการเปลี่ยนแปลงในการใช้โครงสร้างของ
กริยาโดยใช้การสังเกตและการตรวจสอบ โครงสร้างของกริยาจากการมีส่วนร่วมในสนทนากับ
ผู้สอน ผู้เรียนทั้งสองคนมีการพัฒนาการแก้ปัญหาด้วยตนเองและมีความผิดพลาดในการใช้กริยา
น้อยลง และมีการแก้ปัญหาด้วยตนเองด้วยตนเองหลังจากการหยุดเรียน อย่างไรก็ตามมีผู้เรียน 1
คนมีการพัฒนาการแก้ปัญหาด้วยตนเองมากกว่าอีกคนหนึ่งทั้ง 3 ด้าน งานวิจัยยังค้นพบอีกว่าปัจจัย
ด้านสังคมและวัฒนธรรมสามารถนำมาใช้ในการอธิบายการพัฒนาการแก้ปัญหาด้วยตนเองของ
ผู้เรียนในการเรียนภาษา รวมถึงอธิบายเหตุผลของข้อผิดพลาดหรืออุปสรรคของปฏิสัมพันธ์
ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ท้ายที่สุดพบว่าปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมสามารถอธิบายในเหตุผลที่
เป็นไปต่อการพัฒนาของผู้เรียนและเหตุผลที่ผู้เรียนคนหนึ่งมีการพัฒนามากกว่าอีกคนหนึ่ง